

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twóji swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócn
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosc da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłaš,
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Ziwnosc je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedželske łopjeno

W Budyschinje

12. haprleje 1931

Bauzen

Samolwity redaktor farar Wyrzac w Nosaczach. — Čižičez a žnallad Ssmolerjez smihicziščezetnje a knibatnje, šap. dr. i wobm. ruł. w Budyschinje
Wukhadža kóždu šobotu a placzi ščtwórczletnje 108 šlotnych pienježłow

Njedžela Quasimodogeniti.

1. Kor. 15, 50—57.

Kak wjele požohnowaných a wješkónych jutrowných šwjedzenjow šmy hižom šwjeczili, ale jene jutrowne ranje leži přjedny naš, kotrež je wjetšice, hač wščitke jutrowne šwjedzenje, kiž šmy hač dotal šwjeczili: wono je to jutrowne ranje na kónzu tnych dnjow! Na tute ranje pokasuje japoschtok Pawoł w našim dženzniškim tekšće.

Pjatnaty staw přenjeho lista na Korinthiškich wopšhija móžnu jutrownu wěru a wješkolu jutrownu nadžiju. Korinthižy přejachu horjestawanje morwných, ščtož tež tak wjele w našim čašku činja, dokelž njemóža se šwojim rošumom horjestawanje wot morwných šapschimnycž. Tuž pšchewědčzi jich wulki japoschtok pšches jašne dopokasma horjestacze Jesom Khrysta a tehodla tež horjestacze wšchitkich, kiž jemu pšchizkušcheju. Horjestacze Jesom Khrysta je ša jeho ša-kožny kamjeń žyłego ščhesčizianstwa. „Njeje-li Khrystuš horjestaný, dha je wašcha wěra podarmo a wy hišcže šče we wašchich hrěchach. Tak tež šu czi, kiž šu w Khrystušku wušnyli, šhubjeni“ — praji wón w šydomnatej a wóšomnatej ščtucžny šamšneho štawa. Potom pak wón we wješkolej nadžiji pšchistaji: „Nětk pak je Khrystuš wot morwných horjestaný a je tón přenicžki był bjes tny, kotšiz šu wušnyli.“

Na tutej nadžiji džerzi japoschtok twjerdže; wona budže šo na pošlednim jutrownym ranju na džiwne wašchne dopjelnicž. Tohodla wón tutón jubjelski ščerušč šaspěwa: „Šmjercž je poštrjeta do dobncža.“

Tuto šłowo je:

1. to šbóžne potajnstwo;

2. tón dobncžerški ščerušč njebjeskeho jutrowneho dnja.

1. „To pak ja praju, lubi bratsija, šo čžělo a krej njemóžetej Bože kralestwo herbowacž; ani tež to šachodne njebudže herbowacž to nješachodne“. Čžělo a krej je wot šemje wšate a dyrbi šo pšches jědž a picže dale šeziwicž a je pšches hrěch do šmjercze šapaný; tuto čžělo njemóže Bože kralestwo herbowacž. Tón ščhesčizian, kaž wón jow deltach je, njemóže do kralestwa njebjeskeje kražnosče šańčž, štary Šadam šo nješhodži ša wěčžne žiwjenje. Ale ščto potom, hdyž je šmjercž čžělo a dušchu rošdžělila a hdyž tuto džělenje do wšcheje wěčžnosče wobštacž dyrbi? Móže potom hišcže wo dobncžu nad šmjercžu rěčž byčž? Wostanje potom našcha dušcha pšchezo šama ša šo? Ščto pšchinježe šwětkoščž do tuteje čžemnosče?

„Šaj, potajnosčž ja wam praju: My njebudžemy wšchizny wušnycž, ale wšchizny pak budžemy pšcheměnjeni; a to šame nahle, we wóšomiku, na tu pošlednju trubu; pšchetož ta budže šatrubicž a morwi budža štanycž nješachodni a my budžemy pšcheměnjeni.“ Njeje to wulke potajnstwo, žadny čžłowški rošum njemóže jo šapschijecž a žadny čžłowški jasny njemóže jo wopišacž, ščtož Bóh tón knjes pšchihotował je tym, kotšiz jeho lubuja. Čžłowškej mudroščzi móže šo jenož něščto šdacž wot teho, ale to njemóže nam tola žadny troščt a žanu wješkoleščž w šmjercži dacž. Pšches to tola njebudže čžemny row šwětko. Temu japoschtolej je pšches šwjateho ducha wóčžlo ša pšchichod wotewřjene, wón njedwěluje, šo, ščtož je nam nětk hišcže potajnstwo, něhdy žyłe wotkryte budže a šo našcha nadžija š hańbje njebudže. Šena tajka nadžija pak njeby móžna była, hdyž njebył Khrystuš horjesta-

nyl. Dofelž bu row w jahrodže Jofefa prósdny namakany a dofelž bėšche ſo horjeſtanjeny w pſchekraſnjennym czėle ſwojim wuczomnikam potaſať, dha bė wėſty: ſchtóž do tuteho Jejuſa wėri, budže žiwny, hacžrunje wumrė! Tón horjeſtanjeny da nam je ſwojim pſchekraſnjennym czėlom poľne rukowanje ſa to, ſo Bóh teſ naſche czėlo pſchekraſnicž budže, ſo by podobne bylo temu czėlu Khrjſtuſowemu. Tak njednrbu potajkim naſch duch ſam džel bracz na Božej kraſnoſcži, ale teſ naſche pſchekraſnjene czėlo dnrbi ſwoje jutry dzeržecz a ſ duchu ſo ſjednoczicz; „pſchetož to ſachodne dnrbi njeſachodne woblez a ſmjertne dnrbi ſo njeſmjertnoſcž woblez.“ Pſches tajke lubjenje Bože buchu japoſchtoljo ſnowa narodzeni t žiwej nadžiji! A tak možnje je tajka jutrowna powjeſcz wutrobny jich poſtluharjow ſahoriťa, kiž mējachu bojoſcz pſched ſmjercžu a bjes nadžije do rowow ſhladowachu!

„Ale teſ dženſa dnrbinu ſkoržicz: „Schtó wėri naſchemu předowanju?“ Wotewrja ſo wutroba tak ſwólniwje tutej kraſnej powjeſcži wot njebieſteho jutrowneho dnja, kaž kwėtki ſo wotewrja ſlóneczny pruham? Kať wjele wija ſ hłowu, hdyž to ſlýchča!“

„Mój kſchecžijano, ty hiſhcže twoje pſchemėnjenje ſa nje-možne dzeržič, dofelž ſebi njemóžemy wuklaſcz, tak budže ſo to wſchitko ſtač, a dofelž ty ſzyla na žane džiwny njewėriſch. Wėſch, tak to pſchińdže, ſo te maľe pſchenczne ſornjatko ſwoje horjeſtacze ſwjeczi we poľnej kľoſny? Abo tak dha pſchińdže, ſo ſ tej hroſneje huſanžny, kotraž na ſemi kaſny, ta pižana mje-teleczka naſtanje, kotraž w ſlónecznych pruhach rajta? Wėſch, tak ſ teho nažraneho bėrnjazeho czerja ſo mejiťi brut naſtane? Abo móžeſch jo wukladowacz, tak czėlo a duchu přenjeju cžlowjekow, haj teſ twoje czėlo a twój duch, ſcžinjenaj buſchtaj? Abo mėniſch ty, kaž njewėrižny wuczeni jo pra-ja, to je ſamo wot ſo naſtať? Haj, móže dha něſchtó ſamo wot ſo naſtať a naroſcz, hdyž njeby žiwa móž w nim nje-byťa? A něť njednrbjať wſchomóžny a wſchomudry ſtworiczel, kiž je něhdy cžlowjeka ſtworiť, pſchekraſnjenje tworicz móž, ſo by wumóžetiť ſkutk trónowat? Na tutej ſbóžnej nadžiji dnrbičje ſo wofſchewicz, kiž dnrbičje lėta doľho bėdne czėlo wokoľo nožycz, wy ſlepi a wuchi, wy thori a fromi.“

„Ale ſchtóž ſo ſ tutej nadžiju troſchtowacz chze, tón wimi ſebi teſ to napominanje t wutrobje: Njemėj ſa ſnadne twoje czėlo, kotrež ſ tym pſchekraſnjennym czėlom hromadže wiſe, kaž pſchenczne ſorno ſ kľoſu. Njech cži njeſtluži twoje czėlo t hrėchej a hanibi. Dzerž jo ſa tempel ſwjateho ducha, ſo wſchitke twoje ſtawny trjebaſch t Božej czeſcži.“

„A napoſledť, kajki kraſny troſcht pſchi kaſhcžach a rowach tnych ſamnych, kotrychž je tón Knjes nad žiwnymi a morwnymi wotwoľať! Potom njech cži jako jaſna hwėſda do cžėmneje wutrobny kwėczi ta nadžija: tnych njemóže ſmjercž dzeržecz, kiž ſu ſtawny Knjeſa. „Moja hłowa w njeby ſwój ſtaw cžėhnie ſa ſobu.“ Haj, „ſmjercž je póžrjeta do dobyčja“, tuto ſłowo je ſbóžne potajniſtvo a

2. teſ dobyčzeſki kėrluſch njebieſteho jutrowneho dnja. „Hdyž je, ſmjercž, twoje žahadľo? Hdyž je, hela, twoje dobyčze?“ Tajke jutrowne wyſtanje dnrbjeli wſchitke Bože džecz ſanjecž! Je toľa Bóh to wulke nad nimi cžiniť, ſo je jich ſa herbow pſches dobyčze naſcheho Knjeſa Jeſom Khrjſta ſcžiniť. Woni dnrbjeli ſ japoſchtolom prajicz. „Bohu budž džak, kiž nam to dobyčze dawa pſches naſcheho Knjeſa Jeſom Khrjſta.“

„Cžehodľa je nam toľa ſmjercž czeſťa? „Teje ſmjercze žahadľo je hrėch, a teho hrėcha móž je ſakon.“ ſakon, hrėch, ſmjercž — to je tón rjecžas, kotryž ſo wokoľo cžlowjeka wi-

je a jeho do ſtaženja pſchinjeſe. Niž jako by tón wot Boha daty ſakon něſchtó hrėchne bylo! Ale ſakon naſ ſatama jeho pſchewupjenja dla; pſchetož hrėch je pſchewupjenje Božich kaſnjow. Pſchewupjenje pať dnrbja ſo ſudžicz. A něť ſmjercž naſ t poſlednjemu ſudej napſchecziwo wodži. Toľo-ďla ſo tak wjele pſched ſmjercžu boja, tehodľa dzerža ſo pſchezo ſaſo twjerdže teje nadžije, ſo ſaſo wotkhorja; haj cžlowjek njecha do cžėmneje komorki rowa. „Wėcznoſcž“, tuto ſłowo hrimanja, leži jako czeſťi kamjeń na jeho ſwėdomnju. Ale Bohu budž džak, ſa Bože džecz je ſmjercž žahadľo ſhubiľa. Tón Sbóžnik, kiž je naſcheho hrėcha dla wumrjel, tón je to žahadľo ſmjercze njeſchtózne ſcžiniť. Wſchitžny cži, kiž pſches žiwny wėru w towaſtweje t Khrjſtuſom ſteja, nimaju žaneje bojoicze pſched ſmjercžu; ſa nich ſmjercž je ſpanje, wotpoľoženje jeſiſteje hėtn, domoſhicze t Wótzej, domabncze poľa Knjeſa.

„To je najľeſchi troſcht ſa wſchitkich, kiž pſchi rowach ſwojich lubnych ſteja. Tuž Bohu budž džak, kiž nam to dobyčze dawa pſches naſcheho Knjeſa Jeſom Khrjſta. Tuto dobyčze žiwjenja nad ſmjercžu budže na njebieſkim jutrownym dnju t žyľej ſwojej kraſnoſcžu ſjewjene. Potom budže dobyčzeſki kėrluſch wótſje pſches njebieſka kľincžecz: „Sſmjercž je póžrjeta do dobyčja.“

„Je tajka kſchecžijanſka nadžija we tebi žiwa? Móžeſch ſmjerczi jako dobywarjej napſchecziťo ſtupicz, abo ſy hiſhcže ſdaleny wot teho, kotryž je ſmjerczi móž wſať, žiwjenje pať a njeſachodnoſcž na ſwėtko pſchinjeſť?“

„Wumrjecze njeje žana džeczaza hra a ſ hrėchom njeje žortowacz! Pſchińdž t jutrownemu kėrſhcže, tak doľho hacž „dženſa“ rėka! Poſcželcze wſchitžny ſwoju wutrobu kľoſny džen tam, hdyž chze wėcznje pſchewowacz! Drje woſtanu tebi potom hiſhcže wſchelake praſchenja wo wėcznoſcži a hiſhcže wſchelake hudancžka nad ſmjercžu a horjeſtacžu. Ale to jene wobſteji twjerdže: tak wėrnje kaž je Sbóžnik ſmjercž pſchewi-nyl, tak wėrnje budžeſch teſ ty jeho móž pſchewiſnyč! A tak wėrnje budžež teſ dobywaſki kėrluſch ſlýchecz, hdyž na njebieſkim jutrownym dnju miliony pſchekraſnjennych Božich džecz t nowymi jaſnyľami ſanjecž budža kraſny jutrowny pſalm: „Bohu budž džak, kiž nam to dobyčze dawa pſches naſcheho Knjeſa Jeſom Khrjſta! Haleluja! Hamjeń.“

Wobſbožaza drohotka.

Žiwjenja pucze njemjenowaneho.

(Pótracžowanje.)

„Ja njewėm wjažny, tak to bė; to jenož wėm: Moja hižo ſymna wutroba bu cžopľa. Ja cžujach móž we ſebi, ſcžezech ſo ſaſo horje, pohladnych ſpľoſchiwje wokoľo ſo a wuhladach něhdy 100 krocželow dale ſpėwarťu ſtejo, mľodu hoľzu. Wi-džach, ſo ſchatny nuts bjerjeſche. Wona bė drje ſ doma pſchiſchľa a tam přenju ſchtuczku wuſtľyſchaneho kėrluſcha ſaſpėwala. Něť wuhladach teſ jeje pėťne mjeſwoczjo, cžiſte kaž jandžel-ke. Wona hľadaſche te mni ſem. Ja kľochnych ſeſcherjenny kaž paduch. Kėrluſchowym ſłowam pať njemóžach wucžeknyč. „Wjetſcha dnyli Bóh Knjes nuſa njebudže!“ ſynczeſche a kľinczeſche ſo dale w mojej wutrobje.“

„Wacžach ſo pſches cžmicžku domoj; džech ſkradžu ſnatym t pucza. Na moje ſbožo njebėſchtaj ſo ſtarſchej hiſhcže wróczi-ľoj; hewat hny ja na jeju praſchenje dnrbjal kžecz.“

„Schtóž ſo něť w mojej wutrobje ſtawajſche, njemóžu do-žyla wopiſacz. Sadwėlowanje a nadžija bėſchtej w nej. Kaž pſchi waſny to bė: pať poľaſowajſche jaſnyčľ, ſo je tu wjažny na-džije, pať ſo je tu wjažny ſadwėlowanja. Tón ſchpruch mi pſchi-

padny: „Wołaj šo te mni w czařu teje nuřny, ja čhu tebję wumóz!“ a ja šo šašo přeni ras modlach k Bohu, kotryž bě wšchitto widzał.

Moja khorosć woteběraše. Za móžach šašo w lěnjosčny žydarč a boryn tež šašo po škłodje horje a dele. Za wuprajich šo bnyh njedzeli wušchoł. Moja macz bě pytnyła, šo běch šo wo něšto pšcheměnik; wona mje prošesche, šo bnyh njedzeli š njej šobu kemschi šchoł. Po krótkim kómdženju jej to pšchilubich. Wona šo nad tym džiwasche; bě džę wotpořasjanje woczatowala.

W Božim domje njeběch ša dołhi czař wjazny był. Wšcho bě mi nowe. Šchtož klychach, mje hlubočo hnu. Ale jako duchowny wo šhubjenym šynu rěčesche, běch njespokojeny. Za běch šo nadžijał, šo budže mi wón š Božim pšchlóm, ale wón njeczinješche škoro žaneho rosdžela mjes šwojimi kemscherjemi. Wón njeprajesche, šchto je šhubjeny šyn a šchto šakonamafany šyn, a šo šmy my wšchitzy wot naroda šem šhubjeni šynojo a šhubjene džowki, doniž njepšchindžemy po pokuczenju a wobroczenju do wótzneho doma. Mi bě tak, jako bychu wšchitzy, kiž tam w zyrkwi šedžachu, we wótzny domje byli. Šinał njeběchu drje to tež čzi druřny šrosumili; pšchetož tučzi lubi kemscherjo, šwjetscha ratarjo, džęchu wješekeje myšlicžki š Božeho doma a štejachu dołho na torhoščežu, turjachu žigaru, pytachu šnatnyh a plazachu wo šwětny wěžach. Kšesčizianstwo tam „njewohladač“. Za běch pšchišchoł, šo bych kritišowal „čžežke šdnyhjenje šo mi pať tola š wutroby wudoby, jako šo na to dopomnič, šchtož běchu šozialdemokratojo wo zyrkwi prajili. Moja wutroba bě mi čžežka kaž kamjen; běch na tym, šo podnurič we wodže bjesnadžije. Haj, ja běch šhubjeny šyn, njemóžach pať šo wudobnyč š labyrnthu šwojich hludow.

Jako mje moja macz tať bjes rěčow wuhlada, wobroczi šo te mni a šo woprašča: „Mó, Richardo, njebě to rjenje?“

„Ach, macze! Ša šwoju duřchu njeišym ničšo namakať! Ša nimam wjazny trošchta hacž rano. Šda šo mi, šo duchowny šhubjeneho šyna tak prawje njesnaje. Wón drje šam hiščeže žadny šakonamafany šyn njeje; hewal by mi tola mój pucž jašnje došč pořasať.“

„Hólcze, to mi njepraj! Wón je rjane přędowanje měť!“

„Haj, macze, ša tařkich čłowjekow kaž ty!“ wotmołwich šrudny. „Ale niž ša mnje! Mi šo wutroba njeje šhręka!“

„Ty dnyřkiš k šbóžnikej šamemu pšchincž!“ rjelny macz. Š tym bě naju rosmołwa škóncžena. Macžeri nočnyh ja šwoju wutrobu wuřypacž.

Popořdnju šacžuwach tak kaž ženje, tak prošdne a rostorhane wšcho we mni je. Š radošču pšchihladowach, tak šo džęi šhilešche. Ša čžnyh šo hiščeže trochu roskłodžowacž a prajach to tež duřny won štaršchimaj a prošchach, šo njebnyšchaj šo na žadny pad moje dla štarosče čžinikoj, ja budu wěščę k wječeri domoj.

Njewjedžo, hdže hič, dundach po wšchelatik hařach, šamnyšlenny kędžbujo na tam hrajtaze wjeřołe džęčzi, doniž šo do Š... hařny nješwinnyh, na kotrejž škoro žannyh ludži njewuhladač. Do jeneho š twarjenjow tuteje hařny džęchu někotři mlodži hólzy a někotre mlode holzy. Ša bližach šo tutemu domej. Na druhim boku hařny šhodžach tam a šem škradžu hladajo k durjam, pšchi kotrychž bě tařla pšchicžinjena š napškom: „Šurła ša šhromadžišny šwjaska mlodžiny ša roskłodne šchescžizianstwo.“ Młoda holza bě pať tola ša tym pšchišchla, šo tam na druhim boku hařny tak tam a šem šhodžach. Wona pšchindže pšches hařny, wořta štejo a rjelny pšchecželniwje: „Prořchu, pšchindžeže tola šobu nuts! Wam njebudže to žel!“

(Pštracžowanje ščęhuje.)

Gařke miřionstwo.

Šmy tu pořasowacž šmeli na šo pšchisporjaze nowe džęto našeho miřionstwa kaž na widomnje pšchibęraze žohnowanje jeho škutkowanja. Ale powjetšchenje džęka je tež pšchijeřlo powjetšchenje wudawkow. A na tole čžemy džęnřa pořasacž, pšchewšchęm na to, šo šu wudawki wjetšche byle hacž dořhody a dary a šo je naše miřionstwo nětkle w pjenjeřnyh wuškoščach. To pať je šhutna wěž: Džęka a pola pomjenšchicž, to miřionstwo nočze a tež njemóže pšchi powšchitkownym nabožnym šibanju, kotrež šo wonkach w pšhanřkich krajach šiba. Š miřionstwa šo pišche: „My wěmy, šchto je we wšchęch nuřach našch wukhow. My wěmy, šo je Bóh tež we wichorach tuteho czařa našch pomoznik. Wón móže nam tež nětkle pomhacž, nuřu pšchewinęč. My prošny my našchich pšchecželow, šo bychu šo š nami k njemu we wěrje wołali.“

Ale š tutej modlitwu ma šo šjednocžicž škutk. To je tež hewal tak. Šdnyž my Boha wo něšto prošny, mamy my šami wšcho, šchtož nam móžno, čžinicž, šo by šo našcha proštwu dopjelniša. Šakle š tym wobřwęcžimy, šo je proštwu wěrna a wěrjaza. Tu rěka to, šo w horliwej, džakownej lubosčzi a woporniwosčzi darujemy a woprujemy ša Kņješowe miřionstwo a šo šo prózujemy, tež w druhich šbudžicž lubosč a woporniwosč. Ša to, tak šo hodža šberki a dary powjetšchicž, dawa miřionstwo pokowy, tak na pšchiklad šo porucžuje: měřacžnje wěřny dar abo wopor abo pšchinosč dawacž, miřionšte kařchžiki rosdželowacž ša škladnořne a porjadne dary, n. pšch. „Mařeho Móra“, kotryž šo ša kóždy dar džakuje, hlówu šhilejo.

Konfordanja

š notwyh šerbskich špęwatřkich.

Džak Bohu Kņješej špęwajcže	612,	5
Nařch Bóh je luta dobřota	612,	6
Bóh Wótz, kiž nař je wušwolit	612,	7
Nařch węcžny, šmilny Bóh	613,	2
My Bohu Wótzewi a Šsynej šhwalbu damy	613,	3
To nětk pať dnyřbi lępje byč	616,	8
Bohu budž čješč! Šhwal Kņješa	617,	2
Wulki je Bóh, haj šlawny je Bóh	617,	4
Modlitwu, čješč njech bjerje našch	617,	5
Budž ty šam jejna šhowanka	619,	9
Budž pšchescžęhannyh šplnošč	620,	9
Ty, Božo, ša tón škutk šy nam	622,	2
Tuž, Kņježe Božo, žohnuj nař	622,	8
Do tutej Božej šwjatnizy	622,	9
My š twojej ruki bjerjemy	624,	3
Budž lubje powitany nam	624,	6
Šow šy ty bohacže	625,	4
Šow běčmy w hromadže	625,	6
Kņježe, žohnuj bohacže	626,	6
Šo čžęsch Boha šnacž nař wucžicž	627,	2
Bóh daj k tomu šlubej šbožo	627,	3
Bóh Kņjes budž šhwaleny	629,	2
Ty Bože šłowo šwęcž šo	629,	4
Džicže nětk, Bóh š nami je	630,	4
Šdnyž mam pať dlęje tudny byč	631,	12
Budž tež wšchęm štaršchim pomozny	633,	10
Šow šahřoda je Boža	637,	3
Budž štrořchtny	637,	4

Do džela hmy swolani, do džela, kotrež ma nam bycz kaž dzał tak pšchiklušchnošč, dzał Bohu sa to, so hmy evangelšy a so hmy evangelion pšchipowjedacz, dzał mišionaram, kotřiž ju sa nař tam won czahnyli, a pšchiklušchnošč to je pšhecziwo Jesuřkovej miřionškej pšchiklušchnošč a pšhecziwo miřionaram, kotřiž ju sa nař a wot nař pšklani tam wonkach wufonjeju.

A do žohnowanja hmy wolani. Pšchetož tak dzałowny bycz a tak hwoju pšchiklušchnošč czinicž, reka žohnowanu bycz i Božim žohnowanjom. A tuto je to najprěniše, šchtož trjebamy. —

Zyrkej a stat.

Stat a zyrkej w Pruskej stej hwoje srěczenje dojednatej. Evangelška krajna zyrkej w Hesenškej-Rašelškej je wobšamtnyła, tohorunja tuto srěczenje podpřiacž; runje tak je evangelška krajnozyrkwinška rada w Frankfurcze nad Mainom tutomu srěczenju pšchiklušowala.

Jutry. Jako tydzenja wo „bjesbóžnych jutrach“ pišachmy, njeběchu pořlednje wukařny wyschnoščje pšhecziwo bjesbóžnej propagandže hiřchje snate. Wone pšcheměniču pořozenje wo něščto. Najlěpšchi šchit pak sa wěru a nabožinu wořtanu tola kšchěcziwenjo hami tehdy, hdyž řebi řwěru haja wótzow wěru a ju pšodža do wutrowow džěczi. Tutón šchit mamy je wšchěj řwěru wufonjecž.

„Bjes džela bycz“ je nětkle dwójzny wulki strach. To je strach sa swonkne hospodarške žiwjenje a sa snutskowne duřhine žiwjenje. We wobojim, wořebje pak w snutskownym šchoduje nětkle młodžina. Czi, kiž nětkle młodžiny, kotraž džela nima, někať na pomoc pšchidnu, dořonjeja dwójzny spo-

možeriški skutk a dopjelneja tu pšchiklušchnošč, kotruž my wšchitny mamy. Do tnyh, kotřiž strachi a brachi młodžiny hrožaze — a s tym žytemu ludej hrožaze — spóřnachu a na pomoc pšchidněchu, řlusiweja tež towarštwu evangelškich młodženzow. Žich hłowny swjař je sa Němřku wobřhěrne pomocne dželo řarjadowať, niž tak, so by pjenjeřny wudžělowať, ale tak, so wuhotowa roswucžowanja abo „Schulungstage“, kaž Němř praji. Rosprawa praji, so je jich w tutej řymje na 30 000 tajřkich dnjow sa roswucžowanje młodžiny, kotraž mjes řobu džela, wuhotowať po žyřej Němřkej, a so je dožyła spomožeriške řkuttowanje wufonjať. A to niž přeni řrócz, ně, to řtawa řo hižo lětdžěřatki dořho, so řo swjař sa młodženzow, kotřiž řu bjes džela, řtara. To řta řo tež w tutej řymje žyřle powřchitkownje i tym, so na pšch. swjař darmo jědž podawařche, darmo wobdželenje pšchi wřchelatik roswucžowanjach pšchihotowařche, darmo řnishi, řpiřny atd. pořkicžowařche, řo sa „nuřny dželo“ řtarařche atd. Wořebje pak džiwawařche wón na wuhotowanje hižo naspomnjenyh řurřow, w kotřnyh młodym mužřkim řmóžni, řo we wřchelatik wudořpořnicž; tajke řurř tra- ja 3 dny hač do 50 dnjow. W pšchěrřku wobdželi řo na je- notliwych řurřach 24 młodženzow. To njeběchu pak jenož řobuřtawny towarštwow, ně, swjař evangelřkeje mužřkeje młodžiny řmóžni wobdželenje tež jich wjele młodženzam, kotřiž njeřbu řobuřtawny evangelřkich towarštwow mužřkeje młodžiny. S tym je wulžny wařnu a spomožerišku řklužbu wufonjať niž jeno sa mužřku młodžinu, ale tež sa žyřny lud. — Sařski swjař evangelřkich młodženzow wuhotowa tajke řurř abo „řwobodne czařny“ 23.—28. měrza w řinterjeřen pola řir- ny, a wuhotuje dařche 8.—22. haprleje w řüttengrund, 7. hač 21. haprleje w řeudorřje w řudnyh řorach, a 13. hač 27. haprleje w towarštwowni „Grillenburger“ pola řharand- ta. Dařcheho wukařuje kóžde towarštwu kaž Sařski swjař — Evangelischer Jungmännerbund in Sa., Dresden-A. 1, Kaul- bachřtraře 7. —

Wřchelate i blisřta a řalofa.

Řarať em. Matej Urban ř. Na cziweh řobocze je Bóh řon řnjes řararja Urbana-Wuřrancžanřkeho cziweh i czař- nořče do wěcžnořče swolať. Řarujo nutřnje wořjewja nařch njeđželniř „Řomhaj Bóh“ tutu řtruchku powjeřcž. Ma wón tola ř rowu pšchewodžecž řwěrneho a pilneho řobudžělaczerja. Řarať Urban je tola tak někotřy řěrluřch sa nařche „Řomhaj Bóh“ řaspěwať a tak sa wulku řerbřku wořadu, haj sa žyřny řerbřti lud. Džak to, luty džak to je sa tuto řobudžělo ř žoh- nowanju nařcheho luda! Žutře řřjedu — piřamy to jutrow- nu wutoru — čzemy w jeho řtarej wořadže, kotřeř je na 28 lěť řwěru řklužiti, we Wuřrancžizach, ř rowu pšchewodžecž, řchtož řbnyřkne a řachodne tu řawořta, wopuřchcžene nětk wot řucha njeřmjertneho, kotřnyž duřny ř Bohu. — Nařch njeđželniř budže jemu hiřchje wobřhěrniřche wopominanje wěnowačž.

S řubija. Nařch nowy přeni řarať, kiž řdobom řuperin- tendent nařcheje eřorije, ř. řarať Žagřch budže tu njeđželu řantate řwjatocžnje řapokajany. W tuřhwilu ma řastupowa- jo wjedniřtwu nařcheho wokrjeřa ř. řarať Lic. dr. řehring- řohlandřki.

W řrjeřdžanach řměje nařche řnutskowne miřijonřtwu wot 20. hač do 22. haprleje řwoje dny. řłowna řhroma- džišna budže wutoru 21. haprleje dokořdnja 1/2 10 hodž. w to- wařtwowni na řinzendorřowej drořny. Řokořdnju 1/2 5 hodž. je řwjedžeňřka Boža řklužba w „řřkwi nařcheje řubeje řnje- nje“.

Bóh dopjeli, řchtož řlubiti je	638,	2
řlaj, džěczi dar řu wot Bóha	640,	3
Czeřcž budž nětk Bohu Wótzewi	640,	5
Eso Božom Duřkej dajtaj wodžicž	648,	3
řdnyž wřchitko i Bohom řapocžnjetař	648,	5
řa řym huřto řklužiti	649,	5
O mój Božo, pšche wřchu měru	650,	4
Ma tebje, mój Božo, řkladu	650,	7
řy pak wřchitko, lubny Božo	651,	7
Wot naju budžěřch řadacz jo	652,	9
Řopřchěj mi, o lubny Božo	653,	9
Eřyn Boži ř řebi wola	654,	2
A dořelž, lubny Božo, řy	656,	6
řdnyž by pak řkutk wot tebje byť	656,	12
Daj, so byřch ja kóždy czař	660,	2
Bóh dawa řamóženje nam	662,	2
řchtož pnyta Bože řraleřtwo	662,	3
Bóh pobožnyh je řchit a mřda	662,	4
řudrořcž je, hdyž hnadu Božu	663,	7
řudowny řu w Božej řuřy	664	6
Bohu a jehnjecžu sa gratny czeřcže řo řcž.	665,	6
řchtož řym, řym, Božo, wot tebje	666,	2
Mój Božo, wupřchěhni řtoro mje	666,	6
řy dnyřbiřch Bóha řadacz	669,	2
řdy bychu czeřczi čznyli	669,	5
Bjes řchizja njeřmě řchěřcžan bycz	670, 2—5	
Tež ja bjes řchizja nočzu bycz	670,	6
Řjepłacz, Bóh cze wopomni	671,	2
Řjepłacz, Bóh cze widži tu	671,	3
Řjepłacz, Bóh cze wuřknyřchi	671,	4